

11. Apr. 1842

FACTS

Date:

11. Apr. 1842

Page number:

Dagbog A, side 13

TRANSCRIPTION

Mandag 11 April.

I Lørdags Aftes gik jeg gennem Charlottenlund til Jægersborg. Mange Slags srnaae Blomster ere alt udsprungne trods den kolde Luft. Fuglene sang; jeg standsede tit og lyttede til disse mageløse Fløitetoner, hvormed Drosselen hilser Foraaret; jeg tænkte paa, hvor tit jeg paa det yndige Frederiksværk havde lyttet til disse Toner, naar jeg gik i Lunden ved min Faders Have, og Drosselerne sad i de høie Graner; der vare de saa uforstyrrede, og meest efter Regn eller i mildt Graaveir sang de da, eller slog, for di saadanne afbrudte Toner kan man vel ikke kalde Sang, det var som de talte til Magen, der var skjult i Løvet. Dengang harmonerede det bedre med min Stemning end nu; men dog var det usigelig velgjørende for mit syge Sind, at høre de kjære Toner, see de høie mægtige Træer, mørke mod den gyldne Glands i Vest, hvor Solen gik ned. Naturen har noget mere, noget høiere end Alvor, den har Ro – og det er vel derfor, den udøver saa mægtig Virkning paa de stakkels travle Mennesker med deres tusinde Sorger og Bekymringer. –

i sit Hjem, som jeg min. A Par Dag, har givet, jeg gaar for mig
ud; men det kommer af den Hrs, der er min, saa jeg trænger til det
syndeligt, jeg havde ellers ikke holdt det ud, og mit Hjemmer for
en Maanedes Tid. Den var saa daarligt. — Hvorfor kan jeg min ikke
slaa det af Hovedet og kun tænke paa det store Maleri, og idag har
gjort det første Grundtræk til — jeg kan det ikke endnu. —

Mandag 11 April

I Lørdags Aften gik jeg gennem Charlottenlund til Jagtsborg. Mange
Blags samme Blomster ere alt udsprungne borte den kalde Luft. Englene
sang; og stundede til og lyttede til disse smagløse Flortoner, hvorved Dracoe
ten hørte Foraarst; og tænkte paa, hvor tit jeg paa det gamle Frederiks Værk
havde lyttet til disse Toner, naar jeg gik i Lunden ved min Faders Haves, og
Dragelederne. sad i de høje Græser; der vare de saa uforstyrrede, og mest
efter Regn eller i mildt Grauvær sang de så, eller slog, for de saadanne af
prækte Toner kan man vel ikke kalde Sang, det var som de talte til Mager,
der var skilt i Løvet. Dengang harmonerede det bedre med min Stemning
end nu; men dog var det usigelig uelgjørende for mit syge Sind, at høre de
høje Toner, se de høje smagløse Toner, mærke med den gyldne Glæde i Vest,
hvor Løven gik ned. Naturen har noget mere, noget mere end Alvor, den
har Ro — og det er vel derfor, den ender saa magtig. Virkning paa de stak
keds traule Mennesker med deres tvivlende Løse og Rødsgrønninger. —

12 April

Min sø, jeg har mest holdt sig inde. For jeg ikke havde kendt. Og det kan
har vist; og tænke dem paa hende og hængselske mskhed til mit Arbejde.
Guldet sagde forleden for hende mig: Deres Malerier mangler Nøget for at tilfælde,
men man gjør. Føle opmærksom paa det Smukke i Deres Arbejder, der anse
saa at blive lidt forklædt, saa kommer det. Man vilde ikke, hvor disse Ord
slog mig. Men der var i Toner Nøget, som gjorde, at jeg måtte tro den det
høje Bjergsiden langsomt med det Alvor, og forlanger: De men se at blive forklædt
eller de. Det var mig grundigt imod, min sø, jeg vilde anse det for en stor Løst
at se det Bjergsides hos mig Løst end udsat hos hende, der har givet hende at
sig vilde gifte sig. Det har hende grundigt fortalt mig, angang, og dag kan jeg
ikke opgive Hædet om at inde hendes Løst. Det Bjergsides gik mine de
høje Toner og Glæde, da man der gjør mig lykkelig, denne Løst efter
magt. Uopmærksomt kan sandelig ikke gøre det. — Mit sidste Brev til min
min mere sikkert have høret Paa af min usigelige sø, Stemning; hende
man kan har forstået det, og længe efter Brev fra hende, den Nedsigelse. —